

מאי קא משמע לן השעון?

מה הוא אומר לי?

כשבא הזמן הוא מצלצל

ובבוא הזמן הוא עומד

בלי, בלי נשמה.

היו שירים עצובים על "החטופים" (הילדים שנחטפו לשירות כצבא הצאר). את השירים העצובים האלה, שירי הגלות, הביאו איתם גם אנשי "השומר". שמענו הרבה הרבה שירים, את חלקם אני זוכר עד היום. לחגים היה קלוורסקי נותן לחבורה את בית הפקידות. היה בבית זה חדר גדול שאפשר היה להתכנס בו, וחגגנו ביחד. במסיבת סדר פסח השתתפו גם אנשי כפר גלעדי, קבוצת הצעירות, והוזמנה גם קבוצת הרועים שישבה אז בתל-חי. היתה איתם בחורה אחת, נחמה שמה, שגרה ב"עליה" (החדר העליון). היה לבחורים משהו נגדה, אינני יודע מה, באו למסיבה ואותה השאירו... הדבר הרגיו אותי, דהרתי על וסוס לתל-חי והבאתי אותה לנשף.

היו בין הפועלים האחים שפירא שהפליאו בנגינה על כנור. היתה גם מנדולינה, בידי חיים שורר. החבריה היו צעירים ותוססים והיו יוצאים בריקודים סוערים... היה שם בחור אחד, פרוקופייץ שמו. הבחור הזה היה מפליא בריקוד קוצ'וק. הריקוד המקובל היה רונדו. זכור לי צבי רוטנברג, חברנו בנהלל לאחר מכן, שהיה מבקר במטולה מטעם מרכז פועלי הגליל, רוקד עם הצעירים בכבודות-מה.

חיים שורר¹⁹ בעל המנדולינה גר ועבד אצלנו, וגם אני רציתי לנגן. ביקשתי מחיים שילמד אותי נגינה. הוא הסכים והתחלתי ללמוד. והנה יום אחד, כאשר נעדר מן הבית, לקחתי את המנדולינה וניסיתי לנגן, ומיתר אחד נקרע. לא היה אז קל, ואולי בלתי אפשרי, להשיג מיתר חדש, בזאת נגמרו שגורי הנגינה שלי.

בתוך תלאות המלחמה היתה זו תקופה יפה במושבה הקטנה. הנוער במושבה התחבר אל הפועלים, והושפע מהם. היה אפילו רומן, שהסתיים לא טוב. העניין החל מקשר רומנטי בין נערה מהמושבה לבין בחור מן השומרים.